

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ Α΄.

ΔΑΝΑΗ ΜΟΥ!

Ἦσο λοιπὸν μειέωρον στιγμὰς τινας φωῖσαν
Τοῦ πολυπλάγκτου σκάφους μου τὴν σκότιον πορείαν
Κ' ἐσβέσθης θάμβος ὀπισθεν τῆς τροχιάς ἀγῆσαν
Κ' ἐμὲ ταλαιπωρούμενον εἰς θάλασσαν ἀγρίαν!
Ἦ μὴ παρὰ θεοῦ τιρος ὡς Χερουβείμ ἐστάλης,
Τῆς μαύρης ἀπιστίας μου τὸν ζόφον ῥ' ἀποβάλης;

Ἦ, ναί· εἶρε ἀδύνατον εἰς χροῖν γὰ μεταβάλλῃ
Ὁ θάνατος τ' ἀθάνατα τοιοῦτου ὄντος κάλλιπ
Καὶ μῦθος ἂν ἢ ὑπαρξίς ἀγνώστου κόσμου ἦτο,
Πρὸς χάριν σοῦ, Δανάη μου, εὐὰ ἐδημιουργεῖτο.

Ἄφοῦ σ' ἐδημιούργησα ἤμην θεὸς ἐγγύς σου,
Θεὸς ἐναβρυνόμενος διὰ τοιοῦτον πλάσμα,
Ἦσαν τὸ φῶς τοῦ οἴκου μου οἱ μάγοι ὀφθαλμοί σου
Καὶ τὸν καθίστα Παρρασὸν τὸ ἐνθεόν σου ἦσμα.
Εἰς ἀσπασμός σου πῦρ ζωῆς μετέδιδέ μοι ρέας
Κ' εἶχον ἡμέρας ἔαρος διηγεκοῦς ὥραιας.

Ἄγρον καὶ χαριτόπλεκτον τὸν στέφανον ἐφόρει
Τῶν εἰκοσι Μαίωρ τῆς ἠθεσπεσία κόρη.
Μόνα τὰ πόδα τῆς Ἦυς καὶ τῶν ἀγρῶν ἐφθόρει
Καὶ μόνον τὴν συνθέλιβον τῶν δυστυχῶν οἱ πόροι.

Νύμφη τῆς χθὲς, εἰς πτέρυγας ἐρώτων φερομένη
Τρωγῶν εἰς ξένην ἔκτιζε τὴν φουλαὴν εὐδαίμων.
Μὲ τ' ἄρθη τὰ γαμήλια ἦν ἐτι ἐστεμμένη,
Ἄλλ' ἀναλγῆς τὴν ἐπληξε τῶν συμφορῶν ὁ δαίμων,
Συρέτριψε τὰ ὄνειρα καὶ τὰς ἐλπίδας πάσας,
Ὡς βάρβαρος Ἀλάριχος ἀτόπως διελάσας.

Φεῦ! ἀπὸ χθὲς ἐγήρασα καὶ ἀτελις πρεσβύτης
Εἰς ξένην γῆν πλανώμενος μὲ κεκμηκὸς τὸ βῆμα,
Φέρων τὰ ῥάκη τῆς ζωῆς ρακέδνυτος ἀλήτης
Εἰς τῶν φαιδρῶν ^{ἐπιπέτρων} μου γονυπετῶ τὸ μνήμα,
Κ' εἰς δάκρυα, Δανάη μου, τὴν ὑπαρξίαν μου χύω
Ἐπιζητῶν πλησίον σου διὰ παρτοῦ γὰ μείνω.

Ἀκούεις; εἶν' ἡ ψάλτρια τῶν συμφορῶν μου Μοῦσα,
Ἐκ τοῦ μακροῦ Ληθάργου τῆς ἐξ ἄλγους συνελθοῦσα.
Κομοῦ! αὐτὴ τὸν ὕπνον σου γονυπετῆς θὰ ψάλλῃ,
Θὰ σκέπη μὲ τὴν κόμην τῆς γὰ ρεαρά σου κάλλιπ.
Κομοῦ! αὐτὴ τῆς λήθης σου θ' ἀποσοβῇ τὰ ρέγη
Καὶ μὲ ξηρὰ ρεκράνθεμα τὸν τάφον σου θὰ στέγη.

Ὁ δυστυχῆς πατήρ σου
ΜΥΡΩΝ

Ἐν Κεφαλληνίᾳ τὴν 15 Νοεμβρίου 1889